

17. szám.

Junius 20-án 1862.

Hatodik évi folyam.

NÖVILÁG.

D I V A T L A P

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

SZERKESZTI

VAJDA JÁNOS.

Szerkesztő szállása : Kalap- s himző-utca sarkán, 1-ső szám, 1-ső emelet. — Kiadó-
hivatal : Pesten, egyetem-utca 4-dik szám.

Előfizetési feltételek :

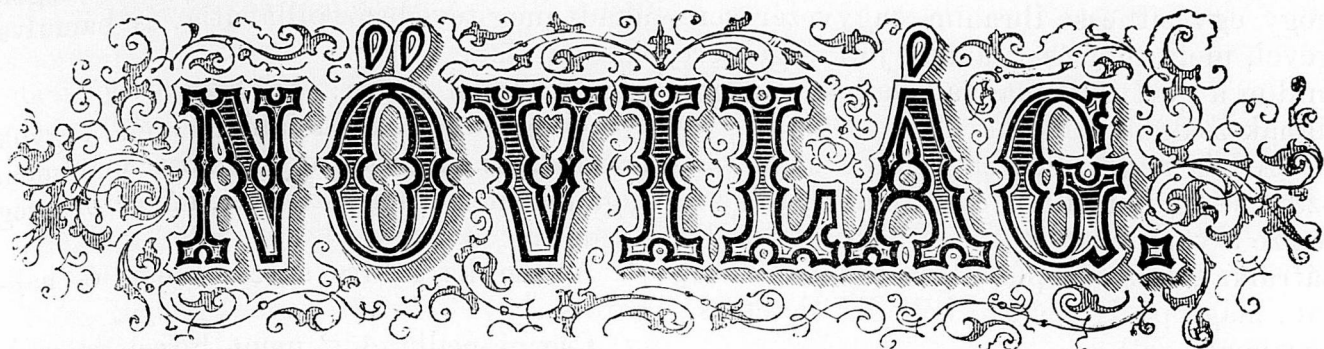
Vidékre postán küldve, vagy helyben házhoz hordatva :

Juliustól december végeig	3 forint.
Juliustól szeptember végeig	1 ft. 50 kr.

Tíz példányra egy ingyenpéldány.

Az előfizetési pénzek bérmentett levelekben, ha lehetséges, a régi czim-
szelvények beküldésével alólirt kiadó-hivatalba (egyetem-utca 4-ik szám) kéret-
nek intéztetni.

A Növilág kiadó-hivatala.

DIVATLAP A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : **Vidékre postán.** vagy **helyben** házhoz hordatva : Egész évre (jan.—dec.) **6 ft.** Félévre (jan.—jun.) **3 ft.** Negyedévre (apr.—jun.) **1 ft. 50 kr.**

C S E R N I J O V Á N Á L D O Z A T A .

(Eredeti beszély.)

(Folytatás.)

A bég emberül védte féltett kincsét, bár Tordai éles kardja és a szerb Cserni Jován hosszú lándzsája néhányat emberei közül elküldött Mahomed paradicsomába, de ez csak véresebb csatára keseríté el a többit.

Tordai látta, hogy semmi sem lesz a fogoly lányka megszabadításából, megfordítá paripáját, s néhány ugrással eltűnt a küzdők közül, kik észre sem vevék, mert Cserni Jován eléggé elfoglalá figyelmöket, és a sátor hátuljához került, hol villám gyorsan leszökött lováról, s éles kardjával ketté repíté a tarka szövetet, s beugrott rajta a szép fogolyhoz.

Sólyom nem repül gyorsabban a martalékával, mint Tordai az ölébe felkapott szép leánynyal, és mielőtt észrevette volna valaki, már újra fen volt a nyeregben, s vágatott vissza felé, merre Perényi dandárainak tárogatói harsogtak.

A hangos dobogásra felpillantott Cserni Jován is, látta nem messzire tőle a repülő magyar lovagot az ölében levő leánynyal, egy gondolat villant keresztül kebelén, s vissza kapá a szurásra feszített lándzsát, és sebesen utána rugtatott Tordainak.

— Hátha megcsal ez a ravasz kópé, sugogá az óriás szerb ajka; jobb lesz őt leszurnom, így bizonyosan enyim lesz a leány s Tallóczi se tudja meg, hogy nálam van arája.

Ezzel megsarkantyúzá paripáját, s elérte a vágató Tordait, mielőtt az Perényi dandáraihoz juthatott volna.

— Megállj Gábor! kiáltott az óriás szerb lándzsáját szurásra emelvén.

A magyar lovag visszapillantott és felismerte a közelgőt, de mielőtt megfordult volna mellette termett Cserni Jován, és leszurá nyergéből Tordait, ki magával rántá a véres porba ölében tartott lánykáját is.

— Hát ez a jutalom Cserni! szólt a véreben fetregő ifju a marczona arczu szerbre föltekintve, ki leugrott paripájáról, hogy ölébe felvegye a leánykát.

— Ugy sem adtad volna nekem ravasz róka, volt a szerb válasza, és ott hagyá a sebesült ifjat, s elszáguhdott szép terhével épen ellenkező irányban, mint a merre Radics vitézei ujjongattak a nyert zsákmánynak.

A jó Balibég pedig egy igen nagyot lélegzett, hogy még is valahára megszaba-

dult a magyarok szorongatásaitól, és igyekezett szétrobbantott dandárját összeszedni, hogy egyesítse Ibrahim nagyvezér seregével, mely már csak akkor jött segélyére, midőn a portyázó magyar hadak elszárgulának zsákmányaikkal.

A bég nagy nehezen rendbe kapá szét-szórt seregét, felállítá csatarendbe, hogy fedezze a vonulókat, kik még akkor felszedék sátraikat, s az éj leple alatt tovább indultak, maga pedig dobogó kebelével sietett sátorához.

Félre rántá a selyem függönyt, belépett a csendes, hallgatag sátorba, azután megállt és hallgatódzott, hallgatá, hogy merre dobog szép foglya kebele.

Nem dobogott az sehol is, nem hallá a bég azon halk, meg-megszaggatott hangot, mely az aluvó kebeléből szokott felszállni.

Kínos szorongás támadt kebelében, hogy a csatazaj alatt nem szökött-e meg szép foglya, lehajolt a kerevetre, végig simogatá azt, majd a sötétben összekeresé a sátor minden szegletét, végre rátalált a nyílásra, mit Tordai kardja csinált, melyen oly hűsen susogott be az éji szellő.

— Átkozott hitetlen kutya! kiáltá a bég szakállába kapva; hát csakugyan megszárdultál, csak már legalább egyszer csókolhattam volna meg ajkadat, mielőtt elvittem az ördög!

III. A rácz czár.

Cserni Jován sebesen nyargalt a sötét éjben a kebelére ölelt leánynyal, nagyokat dobbant paripája ércz körme alatt a föld, de nagyobbakat dobbant szive a vas pánczél alatt, ha a hajladozó lányka lilium arczára tekintett. Vissza sem gondolt többé társaira, Basics dandárára; pedig azok a jó fiúk hogy keresték őt, utoljára azt hitették el magukkal, hogy bizonyosan elesett az óriás vitéz, és ugy megsiratták.

Hosszu, fárasztó lovaglás után elérte Cserni lakát, megrántá lova fékét, és csendesen leemelte a még mindég öntudaton kívül levő lánykát nyergéből.

— Most már itthon vagyunk Melánia! susogá a szerb nyájas hangon a szép lányka fülebe; tied e lak, légy benne urnóm, és én szolgád leszek, csak szeress.

A lányka csak még most merte felnyitni

sötét pilláit, széttekintett a gazdagon butorozott teremben, majd az óriás lovagon akadt meg tévedező pillanatja, és bámulva susogá ajka.

— Cserni Jován!

— Én vagyok Melániám, én vagyok imádód, szabaditód, ugy-e most már nem tagadod meg tőlem szivedet, miért oly rég epedék?

A lányka földre süté szemeit és hallgatott.

Cserni pedig oda ment hozzá, és megfogá picziny kis kezét, s ajkihoz vivé.

— Ne bánts, ne nyúlj hozzám! sikoltá a leány felrettenve és kikapá kezét a szerb markából; te orgyilkos vagy, kezeden magyar lovag vére sötétlik.

Hideg borzalom futot végig e hangra Cserni kebelén, és nem mert felpillantani a lányra, sőt még lehelletét is visszafojtá kebelében.

— Ne mond azt édes szerelmem, boldogságom! susogá nagy sokára, és újra a lányka bársony kezei után nyúlt.

— Ne közelíts hozzám Cserni, nem vagyok én a tied, van nekem ifjú szép arám, ki dobogó kebelével várakozik reám, bocsáss el hozzá, téged ugy sem szerettelek soha, soha!

Cserni Jován nagyot nézett a leányra, és elborult homlokát elfedezé kezével, s alig hallhatóan susogá.

— Azt már rég tudtam, hogy nem szeretsz, Melánia! azután elhallgatott hosszan sokáig, és ugy elgondolkodott valamiről, végre fölemelte nagy barna fejét, s megszólalt lángoló arczczal, ragyogó szemekkel.

— Hallod-e Melániám! eltudnád-e felejtteni Tallóczit, ha e fön korona, gyémántoktól ragyogó korona tündöklenék, ide tudnál-e simulni kebelemre, ha e sötét vért helyett piros bibor, királyi palást csüngne le vállaimról; óh szólj szép angyalom, tudnád-e akkor szeretni Cserni Jovánt, a fekete embert?

A lányka nem szólt semmit is, csak selyem fürtös fejcskéjét rázta tagadólag.

— Pedig meg fogom tenni éretted Melánia, folytatá Cserni gondolatját; hidd el nekem, hogy Cserni Jován király leend, van pénzem elég, lesznek fegyvereseim, mi kell egyéb hozzá, hogy a zavarban halászni

tudjak, én király leszek leány, s te itt királynőm, parancsolóm!

— Én nem bánom Cserni, csak engem bocsáss el arámhoz, Tallóczizhoz, és én áldani fogom még poraidat is.

— Mit ér az nekem Melánia, ha nem szeretsz, szerelmed kell nekem leány, forró égető szerelmed, azután pedig korona, egy általam alkotott ország koronája, akkor aztán boldog leszek!

— Ne ábrándozz Cserni Jován elérhetlenekről, szólt a leány bánatosan; nem vágyom én a te általad alkotott ország koronájára, akkor sem szeretlek, nem is szerethet szívem soha is.

— Majd másként beszélsz te leány, ha Cserni Jován neje léssz, az irigyelt rácz czár urnője, megjön akkor a szerelem is szivedbe, ha velem együtt milliók borulnak lábaidhoz.

Ezzel ott hagyá a lánykát Cserni Jován, hogy álmodozzék azon boldogságról, mit számára fog készíteni, és sietve eltávozott, Melánia pedig lehajtá szép kis fejét kebelére, és úgy gondolkozott valamiről, talán Tallócziról, az ifjú szép aráról.

Mikor aztán nagy sokára fölemelte a lányka fejét, oly busan mosolygott, hogy könnyei hulltak alá szeméből, s bíbor ajka ezt susogá :

— Megszabadulok tőled Cserni Jován, örök szerelmemért feláldozom ifjuságomat, elhervasztom az arcz muló virágait, mik után te annyira sóvárogsz.

A fekete ember, Cserni pedig egy darab időre eltűnt lakából, ki tudná megmondani, merre, hova?

Égő szerelme sasszárnyakat fűzött vágyainak, aranyai pedig száz meg ezer embert csalogattak hozzá, kiket egy szebb jövendővel biztatgatott a leendő rácz czár.

És mikor gondolta, hogy már elég a kard trónja megalapítására, akkor fölemelté zászlaját, s oda állott az óriás fekete ember serege elé és azt kérdezé tőlök.

— Akartok-e boldogok lenni?

A sereg némán bámult rá, nem értette szavát.

— Akarjátok-e, hogy sem török, sem senki ne legyen ur szép hazátokban, hanem csak ti magatok!

— Akarjuk, akarjuk! kiáltozák eget

verdeső hangokon, s markaik lecsattantak a kardok markolatára.

— Ugy hát ide mellém, ide a zászló alá.

Pillanat alatt körül folyta a tömeg zászlaját, mely bevonva volt még hüvelyével.

— Most hát bontsd ki fiu a zászlót, szólt a fekete ember a lovaghoz, ki parancsát teljesíté, és a kiterült lobogó magasan repkedett a sereg fölött bojtos szárnyaival; ti pedig tekintetek fel a zászlóra, és olvassátok el mi van rajta.

— Éljen Cserni Jován, a rácz czár! kiáltozá száz meg száz torok, s kardjaik csengve röpültek ki a hüvelyből.

Az új czár pedig eldugta óriás kardját hüvelyébe, leemelte fővegét, és sorra kezét fogott a zajgó sereg hadnagyaival.

E naptól kezdve lett oly rémséges hire a fekete embernek, ki magát rácz czárnak hivatá.

— Te meg, szólt susogva egy mellette álló lovaghoz; siess lakomba, mond el Melániának a mit láttál, mond neki, hogy várja karjai közé völegényét a rácz czárt, ki nem sokára nála lesz.

A lovag sebesen elvágatott ura parancsával, az új czár pedig leszállt paripájáról, meggyújtatá a máglyákat és a nap öröme megriadtak a tárogatók ércz öblei, felsírt a kesergő guszlicza, és folyt mind addig, mig csak a kéz fel bírta emelni az ajakhoz a habzó serleget.

Csak maga az új czár nem vett részt benne, az ő lelke mást szomjazott, nem bort, édes epedő szerelmet, forró csókot Melánia bíbor ajkiról, és ha álmodozási közt a szél végig lengett nagy barna arczán, úgy képzelé azt, mintha Melánia lehelte volna azt oda, s felsusogott.

— Nem sokára ölelni foglak Melánia és mily boldog leszek veled, te czárné, én pedig czár!

Ha tudta volna az új czár, hogy mind abból bizony semmi sem lesz, hogy nem sok csókolni való maradt már azon a szép arczon, bizonyosan nem beszélt volna úgy, és nem sietett volna oly igen lakába.

Pedig úgy volt, Melánia véghez vitte azt a mit gondolt, csakhogy Cserni Jován-tól megmenekedhessék.

Mikor eljött az a nap, melyen az új czárt várták, felöltöztették a lánykát leges-

legszebb ruhájába, és selyem fürtei fölé föltették az arakoszorút, hogy úgy várja jegyesét.

Melánia busan mosolygott a sok segítő hölgyre, kik körül voltak, s kik közül egy azt találta mondani, hogy mily szép menyasszony, csak az a kár, hogy oly igen halvány, és a hölgyekhez fordulva kérdé.

— Hát nem tudnátok ti rózsapirt adni halvány arczomnak?

— Már azt nem tudunk, volt a válasz.

— Ugy hát elmehettek, majd hivatlak benneteket, ha szükség lesz rátok.

A hölgyek elvonultak tőle, ő pedig oda lépett ezüst mosdójához, elővont kebeléből egy kis üvegcsét, néhány cseppet öntött az illatos viz közé, megmosta vele halvány arczát, és vissza ereszté rá a sűrű fátyolt.

Cserni Jován pedig mikor megjött, szerelemittasan rohant be a lányka terembe, ott ült az a kereveten, s leeresztett fátyola elfedezé arczát, csupán csak a karcsu özike termet volt látható.

— Melánia szeretsz-e már! kiáltá az új czár örömtől ragyogó arczczal közelegve a lányka felé; jer ide szép czárnöm karjaim közé, ide dobogó kebelemre.

A lányka meg sem mozdult, és szótlánul hagyá magához közeledni Csernit, ki pillanat alatt átkarolta karcsu derekát ércz karjaival, azután nagy csöndesen fölemelé a sűrű fátyolt, hogy égető csókjait lehelje a lányka ajakira.

De már a másik pillanatban leesett a fekete ember keze a lányak karcsu derekáról,

(Vége következik.)

LEÁNYVÁSÁR CARLEPONTBAN.

(Francia beszély.)

Carlepontban az a szokás, hogy kisaszony napján vecsernye után az egész környék fiatalsága összeseregél az egyháztérre. Legények s lányok kettesével sétálnak köröskörül a szülők, rokonok, komaasszonyok s számtalan más kíváncsi nézők csoportja közt. És megkezdődik a leányvásár, vagy az általános mátká választás, mely ekép történik azon vidéken ember emlékezet óta.

A komasszonyok viszik az ügynök sze-

visszahullott a fátyol újra arczára, és megfagyott a forró csók Cserni ajakán, s tántorogva lépett hátra felé, mintha villám sújtott volna hozzá.

Melánia liljom arcza helyett sebekkel elundokított szörnyü alakot fedezett a sűrű fátyol.

— Mit cselekvél szerencsétlen? szólt nagy sokára a rácz czár, s borzalommal fordult el a leánytól.

— Megörzöttem szívemet Cserni Jován, szólt a leány tompa, síri hangon; ugye most már nem szeretsz?

A fekete ember fejével intett és szótlánul megfordulván elrohant, a terem ajtajában azonban kissé megállt és visszakiáltott:

— Most már elmehetsz Tallóczyhoz, hadd gyönyörködjék benned, és becsapá az erős tölgy ajtót, hogy megreszketett utána az egész épület.

A lányka éjsötét szemeiből egy ragyogó könny gördült alá arczára, valjon ki tudná azt megmondani, micsoda csalhatta azt fel a szív legmélyéről?

Azután csöndesen fölkel a kerevetről Melánia, és elhagyá Cserni Jován lakát, de ajka előbb ezt susogá:

— Verjen meg az Isten Cserni Jován, hogy földultad földi mennyemet! és elment, de nem Tallóczyhoz, a szép ifjú arához, hanem egy csöndes zárda szent falai közé, hogy ott keseregjen boldogságán, elhervadt szépségén.

PATAKI JÓZSEF.*)

repét e házasságkötésnél. Sürögnek-forognak. Egyik ott egy legénynyel suttog, másik a szemével int egy leánykának, más ismét egy anyával tart értekezletet. Azután maguk közt tartanak tanácsot a gyülekezet közepett, kölcsönösen közölvén az eredményt egymással, nehogy összezavarják a dolgot.

*) Mult számunkban e helyen tévedésből állott egy más név, melynek tulajdonkép az ugyanazon számban megjelent „Különös látogató“ czímű elbeszélés alatt kell vala állnia.
Szerk.

Végre mindegyik komaasszony egy legény háta mögé megy, elkapja a kalapját s azt valamelyik lyánkához viszi. Midőn a kalap tulajdonosa, keresvén kalapját, azzal együtt mátkáját megleli, ez visszaadja neki s fölteszi fejére a kalapot, karon fogja a legényt, és megy vele a tánczterembe. Az nap nincs az az apa, sem az az anya, sem az a bakter, a kinek elég hatalma lenne elválasztani a kiket összekötötték a komaasszonyok.

Este a legény haza kíséri jegyesét ennek szüleihez. Ha a szülék valami szin alatt a lyánnyal együtt a legényt is bebocsátják, ezáltal öt vejöknek fogadták. Ellenben, ha megköszönik a kíséretet s jóéjszakát mondanak neki, a jó legény bizonyos lehet a kossárról.

Ekép a carlepointi és környékbeli szerelmeseknek nagyon jó dolguk van. Ha szerelmes pár nem meri bevallani szerelmét a szülék előtt, összeköttetik magukat a komaasszony által, s aztán meglátják nemsokára: élet-e vagy halál, széna-e vagy szalma. A leányvásár, valóban, igen böles találmány, s jó alkalmat nyújt a szemérmes fiataloknak, hogy szerelmöket vagy házasságvágyukat tudathassák titkos imádottjaikkal. A nélkül gyakran, hogy egy szót szóltak volna egymásnak a szerelemről, vagy a szüléknek a házasságról, egy nap megtudják a mit akarnak.

E leányvásár egész ünnep aztán, s daczára egyes aggodalmak vagy csalódásoknak, tele vigsággal, mert a vig komaasszonyok a mátkaválasztás végeztével tréfásnál tréfásabb csinyeket tesznek aztán egymás közt és a kíváncsi bámulók között. Ezt tudja mindenki, úgy hogy a ki nem akarja magát rászédetni, kalap nélkül megy az ünnepre. Ez az egyetlen mód, megmenekülni a komaasszonyoktól, kik ugyan ha ily férfit látnak hajadonfövel, gyávának s más a félének nevezik s egy kis friss náthát kívánnak neki, mi valóban ritkán is marad el — de egyéb baj nem éri őket.

* * *

Néhány év szintén egy ily ünnepre zárandokoltak Carlepontba egy szomszéd faluból, Tracy-le-Valból, Quentin Simon, neje Adelaid, és leánya Desirée.

A lyánka gondtalan ballagott. Az anya így szólt férjéhez :

— Simon, nézd csak ezt a Desiréet ugyan mond meg, így néz-e ki egy lyány, a kit leányvásárra visznek. Találd ki, mért csinál ilyen savanyu képet?

— Bizonyosan attól tart a mi kis lyányunk, hogy kalap nélkül jö haza a vásárról. Nézd csak, Desiréecském, hiszen ha akarod hát forduljunk vissza, mondá Quentin.

— Ne bánts már apácskám, felelt a lyány. Tudom én, hogy kicsiny vagyok még a házasságra. Nem is gondolok rá, elhiheted.

— Oh nem, mondá az anyja tréfásan, te már nagy vagy, s ki tudja, nem jut-e eszébe egy komaasszonynak, hogy férjhez adjon.

— Bánom is én, felelt Desirée, önkénytelen siettetve lépteit.

— Ugy, ugy, leánykám, siessünk — mondá hirtelen Quentin, látván a lyányokat már oszolni mátkájoknak karján, — menjünk hamar, — mert elkésünk, mindjárt vége lesz.

S valóban, a komoly mátkaosztás már bevégződött, s kezdődött a tréfa, a pajkoság. A komaasszonyok egyike egy vén kis irnokot összekötött egy vaskos nagy szakácsnövel, ki minden ceremonia nélkül bele kapaszkodott a tiszteletre méltó férfiú karjába, és őt „kedves kis férjem uram“-nak nevezte. Volt nevetés, élcz, hogy nem volt vége hossza, üdvözlések, szerencsekivánások, miket a derék irnok méltóságos komolysággal köszönt meg, mire még több élcz s még nagyobb nevetés következett.

— Ah, isten hozta nagy jó uramat, mondá a belépő Quentinnek a pajkos komaasszony, ki az iménti tréfás házasságot szötte, melyen még folyvást nevettek, — isten hozta, Adelaid asszony; hát a kis Desiréet is elhozták! férjhez adjalak, nem bánod, te kis jószág?

— Menjen már, Julis néni, mond a lányka. Hogy is ne! Csak nem akar kinevetetni?

Komámasszony azonban nem vette tréfára a dolgot, hanem körül nézett a megmaradt legénységen, nem volna-e még valaki a kis Desirée számára. Végre kiszemelt egyet, s háta mögé lopódzván, lekapta a kalapot fejről.

A kit a jó komaasszony ekép megkalaptalanított, nem más volt, mint egy vén legény, büszke jellemű s nem igen nevető, kit már, régóta kiment a szokásból, tréfából is megházásítani, mert mint nyílt ellenségét ismerték a nősülésnek.

Blanchard Kázmér — így hitták a jó legényt, ki különben szomszédja volt Quentinnek — látván az ő kalaptalan voltát, elkezdte a fővegét keresni, maga is mosolygva a meglepő csinyen.

— Ah, ah, — mondák a nézők — most lesz még csak a nevetni való, a Kázmér kalapját vették el.

— Meglássátok, hogy fog haragudni, mondák mások.

Blanchard nem birt rájönni a kalapjára.

— Ide, ide! — kiáltott egy komaasszony.

Az agglegény oda ment, s Quentin Desirée állt vele szemben. A lányka a szeme közé nevetett; a többiek követték. Csak Kázmér nem nevetett, de nem is haragudott messziről sem.

— Nesze, mondá a kis leány, itt a kalapod — minden föltétel nélkül — csak meg akartak tréfálni, szegény Kázmér.

— Hé, szomszéd, tevé hozzá Simon, ránk ne neheztelj; mi nem akartuk, sem én, sem a feleségem, hogy ilyen tréfát üzenek veled.

— Hohó, válaszolt Kázmér jó kedvvel, látván, hogy most ő rajta van a sor, hohó, tréfa ide, tréfa oda, nem addig van az; nekem feleséget adtak, én megtartom.

— Jól van, Kázmér, szólt Quentin apa, nem is kell a mi lányunkat megvetni. No, lányom, folytatá Desiréehez fordulva, ne félj, hogy kalap nélkül jöjj haza.

— No, nevetni rajta, van már egy — válaszolt a kis lány.

— Jó, ne vessünk rajta, szólott Kázmér, s menjünk tánczolni.

— Nem bánom, felelt a lányka, ki igazán örült, hogy a multságban részt vehet. Ha már nekünk ezt a kis tréfát csinálták, kár volna elrontani magunknak.

— Hát viszontlátásig, mondá Kázmér Quentinnek s nejének; remélem, hogy ha haza kísérem a kicsikét, nem hagynak kívül az ajtón, a faképnél.

— Ne búsulj, felelt Adelaid anya mosolyogva, majd meghányjuk-vetjük a dolgot.

— Nin ni, öregem, szóla Quentin, jókor

haza kísérd Desiréet; ne hallgass rá, ha soká akar mulatni.

— Csak bizza azt rám, viszonzá Blanchard; benőhetett már a fejem lágya, aztán meg majd eszembe juttatja a lábam a hazamenetelt, ha el találnám felejtteni.

Mialatt Simon feleségestől hazafelé indultak, Kázmér Desiréet karonfogva a legcsinosabb vendéglöbe vezette, a minő csak Carlepontban van.

Midőn az étterembe értek, a hol a legények választottjaikat vendégelték, valamennyien felkaczagtak.

— Ni ni, Blanchardot megházásították, s a mi még mulatságosabb, a kis Desiréevel!

Kázmér egy külön asztalt foglalt el párjával, beterítettte azt szép fehér abroszszal, fenn hangon rendelé meg a legszebb kalácsokat és legjobb bort az ő kis feleségecskéjének.

Hallván mindezt a többi leányok, úgy találták, hogy Kázmér végtére nem épen csúnya legény, nem is fajankó, s hogy ez az ő udvarlás-modora nem a legügyetlenebb.

Midőn Desirée a kalácsot elfogyasztotta, az agglegény fölkelt és kiment.

— Ejh, Desirée, szóltak a többiek a kis leányhoz, hiszen te rajtad nem kell szána-kozni; a te mátkád csupa udvarias.

— Mint az öreg férjek rendesen, felelt a lányka mosolyogva.

Egy negyedóra mulva Kázmér vissza jött, roppant csomag czukor-apróságot hozva, miket szép kék szalag ékesített. Az agg völegény udvariasan meghajolva adá át a bonbon-halmazt mennyasszonyának, mire a teremben egész kis zendülés támadt. A nők mind Desiréehez futottak, ki meghatva e nagy figyelem által, a czukorkákat egy nagy tálba öntvén, sorba kínálá velök barátnéit.

— No már ezért meg kell csókolnod a völegényedet, mondá egyik leány, egy rakás czukrot felmarkolva.

— Ugy van, ugy van, mondák a többiek, csókolja meg.

— Nem, kiáltott a lányka, azt nem tehetem; én még egy legényt sem csókoltam meg.

— Gondold, mintha apád volna, mondá valamelyik.

Desirée nem mozdult. Kázmér szólt :

— Ne bántsátok, senki se kényszeritse, gyermek még ő.

Aztán, Desiréehez fordulva, mondá :

— Ha nem akarod, hát ne csókolj meg.

A lányka válaszolt szemérmes zavarban :

— Én szégyellek megcsókolni; de, ha neked tetszik, nem bánom, csókolj meg.

Lett ismét nevetés.

Kázmér átkarolta a lányka derekát, s mivel ez orczáját elfedé két kezével, hogy ne lássék pirulása, nyakát csókolta meg a boldog vőlegény.

Desirée reszketett a legény karjában. Ugy tetszett neki, mintha a Kázmér csókja — az első, mit életében legénytől kapott — lelkét járta volna át.

— Most, kiáltottak a lányok, menjünk táncolni.

— Menjünk táncolni, ismétlé nagy kedvében Kázmér, kinek karja nem tudott megválni a lány derekától.

Midőn a táncsteremben voltak, az agglegény szólott a leánykához :

— Tudod-e kis tündér, hogy olyasmit teszek most a kedvedért, a miről már ez előtt tiz évvel lemondtam. De te olyan szép vagy, és olyan kedves, hogy szent Antalt is rávennéd a tánczra.

Ez volt az első bók, mit Desirée életében kapott. S e dicséret annál nagyobb értékkel birt szemében, mivel oly férfitől jött, kiről tudva volt, hogy mellözte a környék legszébb lányait.

Desirée még soha sem tánczolt volt, s annál nagyobb zavarba jött most, mivel mindenki csak őt bámulta. Kázmérnak eszébe jutott, hogy valamikor hires tánczos volt ő a környéken, s szíves készséggel tanítgatta a kis új tánczosnőt, hogy mimódon forogjon, s mikor megtévedt, felkapta karjába, s mosolyogva visszatette helyére.

Egyszóval oly ügyesen járt el, hogy a kis lány egész lelkéből mulatott; s épen nem erőlködött eltitkolni örömét. Midőn szeme a Kázméréval találkozott, vagy valamit szólí hozzá, egész lényén látszott a boldog meglepedés.

Hát még Kázmér! Az öröm egészen áthatotta, átváltoztatta. A ki eddig szüntelen komor volt: világkerülő s nögyülő, most vidám lett, nosolygott, boldog a gyönyörtől, melyet élvezett. Nem az az ember volt

többé, a ki azelőtt. Maga Desirée is, a ki azelőtt őt öregnek vélte, e pillanatban, ha nem tudta, hogy Kázmér valaha az ő anyjának a tánczosa volt, fiatalabbnak gondolta őt a fiataloknál.

Blanchard egész este a lányka körül forogódott. Desirée nem győzte megköszönni számtalan előzékenységét, s őt a többi legényekhez hasonlítva, azt kérde magában, vajon hozzá tudna-e szokni egykor amaz ifjak föl sem vevő modorához, kik körülte tánczoltak.

Esteli nyolcz órakor néhányan az ifjú párok közül haza felé kezdtek oszolni. Kázmér felhívá Desiréet, követni az okosabbak példáját. A lányka már fáradt is volt egy kicsit, s készséggel engedett.

Midőn Carlepontból kiérve, már utban voltak, látták, hogy az éj komor és sötét.

A lányka e perczen oly boldognak érezte magát az érett férfiú karján, mintha a legszebb ifju lett volna mellette.

— Ha nem volnál velem, mondá kísérlőjének, félnék.

— Légy nyugodt, a hold mindjárt feljön, felelt Kázmér. Én magam is félek, de nem a sötétségtől, hanem az éj hidegétől. Félek, hogy meg ne ártson neked a hűvös szél, mivel hogy fölhevültél a tánczban. Ha akarod, menjünk sebesebben.

— Ne igen sebesen, jó Kázmér, fáradt vagyok.

— Fáradt? Hát miért nem szóltál elébb, szekeret fogadtam volna számodra. De még nem késő, forduljunk vissza.

— Köszönöm, Kázmér; elmehetek hazáig így is. Nem volna bennem szégyen, ha költségbe vernélek ily csekélységért. Azt mondják, hogy te nagyon takarékos vagy; nem veszem észre.

— Takarékos vagyok oly emberek iránt, kik engem untatnak, annyira, hogy szinte fősvénynek látszom. De a kik nekem tetszenek, azokkal egész kedvem van költeni.

— Édes Kázmér, beh nem tudtam, hogy te ilyen jó vagy.

— Nem vagyok én.

— Sőt inkább, nekem úgy tetszik, hogy ma egész szeretetreméltó voltál.

— Előtted, meglehet. Te nekem tetszel. Ha tudnád, hogy szeretem nézni azt a szép kis képedet. Atyádnak nem egyszer mond-

tam, mint sajnálom, hogy meg nem nősültem, ha elgondolom, hogy akkor nekem is lett volna ilyen kis lányom, mint az övé.

— S miért nem nősültél?

— Ne kérdezd, azt még nem mondtam meg senkinek sem.

— Mondd meg nekem, ugy szeretném tudni.

— Ha valami szomorú história volna, én biz megmondanám; de az bizony ép az ellenkező, — félek, hogy kinevetsz.

— Nem, a te bajodon nem nevetnék, még ha nevetni való volna is, válaszolt a lányka.

De alig hogy kimondá e szavakat, ijedten sikoltott fel. A hold egy pillanatra kibukott a felhők közül, és leírta gyorsan az ut mentében a fák sötét rajzát, s Desirée, a ki alkalmasint nem valami nagy vitéz lehetett, megannyi rémet vélt futni maga előtt a fák árnyaiban.

A lányka ösztönszerűleg bezárta szemeit; midőn felnyitá, körülte újra minden a legsötétebb volt.

— Azt mondtad, hogy a hold nem sokára felkél? kérdezé reszketve.

— Mindenesetre, igenlé az agglegény. Ha azt a sötét felhőt elhaladta, mindjárt meglátod álmos arcját ott a tiszta égen.

— Mert nem szeretem, ha sötét van, mikor valamely történetet beszélnek előttem, viszonzá a leány.

— Kis bohó, válaszolt Kázmér, és megfogta a lányka egyik kezét, és nem ereszté el.

Végre a hold csakugyan előkerült, és tiszta fény boritá a mezőt.

— No most kezdheted, szólt a lányka megkönnyebbülve.

— Azt hiszik a mi környékünkön, hogy én utálok a házasságot, pedig csalódnak, kezdé Kázmér. Csodálkoznának sokan, ha hallanák, hogy mindég óhajtottam szert tenni egy kedves feleségre. Ifjú koromban azt képzeltem, hogy nincs szükség a férjhezmenendő leányokban, s talál az ember feleséget, a mikor akar. Én bizony nem is igen keresgéltem. Nem sokára kikiáltottak, mint házassággyűlölöt. A lányok nem igen iparkodtak többé nekem tetszeni, gondolták, hogy ugy is haszontalan. Utoljára átláttam, hogy a ki házasodni akar, mindenekelőtt feleséget kell neki keresni. Bátran hozzá fogtam

tehát. De a kiket szerettem volna, már mind másnak voltak eligérve, ki elébb járt nálamnál. Ez aztán elbátortalanított, s végre azt vettem észre, hogy vén vagyok azokhoz a lányokhoz férjnek, a kik még pártában maradtak. Mióta anyámat elvesztém, szerencsétlen háztartásom van; de már azzal kell beérem, miután a dolgon nem változtathatok.

— Végy el olyan idős lányt, mint te vagy, vagy özvegyet, mindjárt megvan.

— De az egészben az a legostobább, hogy nem akarok se vén lányt, se özvegyet elvenni. Én épen ugy tudnék szeretni, mint a legifjabb, s vagy fiatal lányt veszek, vagy senkit. Ha jó alkalom nem adódott, nem látom át, miért érjem be vigasztaláskép a rosszal. Ha szenvedek is; mindegy, már megvan.

— Ezen bizony nincs semmi nevetni való, mondá most Desirée tünődőleg.

— Te a legjóltevőbb vagy a lányok közt, szólt Blanchard megindulva. Igazán, azt is neked köszönöm, hogy ma nem voltam ép oly mogorva, mint máskor, s erre büszke vagyok.

Mikor Kázmér és a lányka a Simon kapujához értek, elkezdtek vígan kopogni.

— Ki az? kérde Adelaid belülről.

— A jegyesek! kiálták mindketten.

— Tessék, tessék! válaszoltak Simon és a neje egyszerre, örvendő futának az érkezők elibe.

Desirée belépett, utána Kázmér.

— No megjöttetek, mondá Quentin; fáj is a lábad, ugy-e Blanchard; hát te, kicsike, kimulattad magad?

— Elhiszem azt, felelt a leány. Nem is hinné édes apácskám, mi mindent tett értem szegény Kázmér. A lányok majdnem féltékenynyé lettek.

— Kázmér derék gyerek, mond Adelaid, megveregetvén Blanchard vállát. Az én időmben, ha nem volt kéznél a tánczosunk, ő vele mentünk legszívesebben.

— Az ám, én mindég igen szerencsés voltam, szólt az agglegény a lánykára nézve, ki nem tudta megállni, hogy ne nevéssen.

— Mindegy, szólt Simon, te ma sokat áldoztál mi értünk.

— Óh, épen semmit, azt mondhatom.

Olyan örömem volt, hogy az a kis lány úgy mulatott. Egy kicsit, az igaz, elfáradtam; de azért nem bánom ha elől kezdjük minden vasárnap, ha neki tetszik.

— Az bizony jó lesz, öreg pajtás, még megis köszönjük, szólt Quentin. Legalább Desiréének nem kell búsulni tánczos után, s még több szerencséje is lehet, minthogy akárkihez hozzá menjen.

— Én bizony szeretném magam is, ha valami jó férjet találna, szólt Kázmér.

— Egy kicsit ő a te lányod is, mondá Simon.

— Az ám, mondá Adelaid nevetve, ott volt a keresztelőjén is, s szentől szembe látta felnőni.

Midőn Kázmér búcsut vett, Simon így szólt nejehez :

— Szegény Kázmér, kár érte! Derék, bátor, becsületes ember, jó házbul való, jó gazda is. Csak legalább tiz évvel volna fiatalabb.

— Hány éves lehet? kérdé Desirée ártatlanul.

— Biz ő már harmincznyolcz!

— Harmincznyolcz, hát az olyan nagyon vén?

— Hogy ne volna, te kicsi, mikor már a negyvenhez közel van! . . . felelt Adelaid.

Blanchard a következő vasárnaptól kezdve minden mulatságba elvitte Desiréet. Ő maga új mulatságot rendezett, s a környék ifjúsága nem mulatott soha se úgy, mint most.

Az apák és anyák, megnyugtatta a Kázmér jelenléte által, bátran hagyták menni a lányukat, hova ő akarta. Nem is igen mertek az ifjak szépet tenni Desiréének, attól félvén, hogy elvesztik Kázmért. A lányok pedig így szóltak Desiréehez örökösen :

— Kár volna még férjhez menned, soha se siess vele, rá érsz még, hadd töltsünk előbb egy kis jó időt. A mely nap férjhez mégy, nem lesz többé Kázmér, vége a mulatságnak, a szabadságnak . . .

— Soh se búsuljatok, válaszolt a kis lány, nem is lesz még az egyhamar.

Azonban Kázmér napról napra szerelmesebb lett, és napról napra gondolkodóbb, búsbabb. A ki őt a társaságban oly vignak, oly boldognak látta, nem gondolta volna,

hogy otthon majd megöli a nyugtalanság, az aggodalom.

Desirée nyugodt volt, mondhatni elégedett, Blanchard társaságában; férjhezmenetelre nem is gondolt. Szüléi bátran oda ígérheték vala akárkihez, csinálhaták a terveket, ő nem bánta.

— Ahoz megyek, a kihez kelmeteknek tetszik, mondá egykor atyjának; én nem tudok különbséget tenni köztök, — értvén a falu- és környékbeli legénységet.

Egy napon Simon egyik nénje látogatásából jött, ki a szomszéd megyében lakott.

— Völegényt találtam neked, kis lányom, mondá Desiréének. Unokabátyád állomást kapott Compiegnében, a vasútnál, s ott le akar telepedni; s mi, nénéd és én, elhatároztuk, hogy összeadunk benneteket minél hamarább. A húgom azt mondja, hogy a város veszélyes hely a fiatalembernek; hát, hogy azt megelőzzük, az idei leányvásáron eljegyzünk benneteket.

Desirée nem tett semmi ellenvetést, s föl sem vette eleinte a dolgot, de lassankint elszomorodott. Mikor atyja vagy anyja e szomorúság okát kérdé tőle, azt felelte, hogy fél a férjhezmenéstől.

A leányvásárt megelőző napon Simon, ki még egy szót sem birt kivenni a lányából az unokabátyját illetőleg, szólt hozzá komolyan :

— De, lányom, én nem tudom, mi bajod. Mi kifogásod van e házasság ellen? Hisz, ha azt tudom, hogy szerelmes vagy valakibe, nem ígérlek oda. De te nem szeretsz senkit; s nem kerülhet nagy erőfeszítésbe. Unokabátyád derék fiu ám, világot látott, te büszke léssz reá, és szeretni fogod őt, majd meglásd.

— Édes apám, válaszolt a lányka, a ki téged így hallana beszélni, nem hihetné, hogy én vagyok a te egyetlen egy kis lányod. Hiszen tudod, hogy ha férjhez megyek, téged el kell hagynom, mégis úgy sürgeted a kézfogónkat. Nem bánom, én jobban szeretlek mégis tégedet, mint te engem, és tudom, hogy szerencsétlen lennék tőled elszakadva. Aztán még úgyis ráérek várni . . .

— Leány, szólott most hirtelen az apa, mi téged egészen elkényeztettünk, csak a mulatságra van már az eszed, azért nem

akarsz férjhez menni . . . ez az egész. De jól van, ezennel azt mondom, hogy ha nem mégy az unokabátyáddhoz, hát nem szabad többet a multságba menni . . . azt nyered vele.

— Nem nagyon fogok búsulni utána, felelt a lányka könnyes szemmel.

— De mi lelt hát, miért nem mondod meg már egyszer, hogy tudjuk mi is? kérde Adelaid.

— Anyácskám, ne vigyetek holnap a leányvásárra, válaszolt a lány, sirva fakadván.

— Ejnye, ez mégis sok, ez már makacs-ság, ennek a gyerekeskedésnek végét kell vetni, kiáltott Simon haragjában. Leány, hallod-e, én találtam neked egy hozzád illő férjet, holnap hozzá mégy, s vége; értetted.

— Értem, édes apám, felelt a lány reszketve, meg is teszem; de megmondom s tudd meg, hogy örökre boldogtalanná téssz.

— No, no, felelt Simon kissé szelidülten, már én velem azt el nem hitetted, hogy nem tudnál szeretni olyan férjet, mint unokabátyád. Tudod-e, milyen nagy szerencse az neked, hogy téged veszen el parasztlány létedre, mikor válogathatna a városi leányokban.

— Szivesen oda engedném akárkinek ezt a nagy szerencsét, viszonzá Desirée. Unokabátyám igen szép és igen büszke, nem

ilyen falusi lány való hozzá, mint én vagyok. Ha valaha szeretném is, úgy érzem, még szánni valóbb lennék.

— Mit fecsegsz? kérde Simon, ki nem érté leánya szavait.

— Azt mondom, folytatá a leány határozottan, hogy inkább férjhez mennék olyanhoz, ki nem volna oly szép, s nem oly büszke, nem olyan fiatal, mert én úgy vélem, hogy a házasetben nem elég csak szeretni, hanem egyszersmind szerettetni is kell.

Adelaid szintén nem tudta felfogni lánya beszédét, s így szólt hozzá :

— Ezeket mondd el unokabátyádnak magának, ő tanult ember, tán majd okosabb lesz belőlök, mint mi; hanem, a mi azt illeti, én is a mondó vagyok, mint apád, hogy ilyen haszontalanságokon nem kell fennakadni az okos szüléknek.

Desirée lesüté fejét és hallgatott. Néhány percz mulva kiment, mintha egyik barátját akarná meglátogatni.

Midőn bezárta az ajtót maga után, Adelaid mondá férjének :

— Mi tevök legyünk ezzel a lánynyal, ha nem fogad szót? Én nem tudom, hol vette a fejébe ezeket a dolgokat!

— Nincs mit tenni, férjhez kell adni minél előbb. Mai nap nem lehet a lányoknak hinni.

(Vége következik.)

H Á Z T A R T Á S.

V. Konyha.

Az élesztőt, ha sörházból vétetik, vízben kell tartani s azt párszor váltani, hogy keserősége vesszen. A sajtolt élesztő (Press-germ) tiszta izü legyen, ne savanyú és jó illatu; kétséges élesztőt használat előtt meg kell próbálni : ha egy darabka élesztő forró vízbe tétetik és mindjárt feljö, akkor jó, de ha leszáll, akkor nem használható. Egy lat élesztő egy font lisztre számíttatik, de oly ételeknél, hol sok tojás és mandula jö, bele több élesztő kell; leginkább a gömbölyök-nél (Kugelhupfe). Minden élesztős tészta-

hoz 2—3 óra kell a kelésre, és így azokhoz korán kell kezdeni, mert a szükségelt időt sem meleg, sem más nem pótolja ki, és így a tészta fő kelléke, hogy könnyü és jó legyen, a helyes keléstől függ. Élesztővel készült tészták, ha formákba öntetnek, csak félig szabad azokat tölteni és teli kelni hagyni, minek előtte süttetnek.

A formákat czélszerűbb olvasztott vajjal kiönteni, mert az írosvajban gyakorta vizes részek vannak; ha a sütemény nem mindjárt dül ki a formából, úgy arra kívül-

ről egy hideg vízbe mártott kifacsart rongyot kell tenni, de soha sem szabad össze rázni, hogy előbb kiforduljon.

Ha a mandulák hámozatlan töretnek, úgy azokat vízben jól meg kell mosni, ruhával ledörzsölni és kissé szárítani. A hámozni való mandulák leforráztatnak és ha már hántattak, hideg vízbe jönnek, törésnél egy kis tojás fehérével kell nedvesíteni, hogy olajosak ne legyenek. A mozsolya vagy apró szőlőket előbb kis fekete liszttel kell ledörzsölni, egy reszelőn átrázni, hogy a száruk lehulljanak és azután forró vízben tisztára lemosni és letörülni.

Legkényesebbek a tálba-főttek (Köche Souflés) mert itt nagyon kell figyelni az időre, ha jóságukat és szép alakjukat meg akarjuk tartani. Biztosabbak a gözben főttek. Egy nagyobb lábas, melybe a forma egészen bele fér, forró vízzel meg lesz töltve, a forma bele téve, ha a víz már erősen forr, de nem szabad annyi víznek lenni, hogy az a forrásnál a formába szökhetne, a lábas vagy csöbe tétetik és a formára egy darab papír jó, vagy a tüzhelyen marad és fölibe vas fődő szénnel teendő, ha a víz kiforrtta magát, mindég lobogva forrótt kell hozzá tölteni, hogy a szükséges mennyiség egyenlőn megmaradjon. A puddingok, melyek asztalkendőben főzettek is, jobbak

a formában, mert nem jöhet semmi vizes rész bele. De ha mégis asztalkendőben főzettek, azt előbb hideg vízben ki kell facsarni, írosvajjal jól megkenni, és a pudding-ot egészen tágan belekötni, hogy az kellőleg földagadhasson, és forró vízbe akasztani; tálalás előtt a pudding egy szűrőbe tétetik, az asztalkendő szét lesz bontva, a puddingra a tál téve és az gyorsan rá fordítva. Minden formába helyezett tál bafőtéknel a formát soha sem szabad tovább mint félig megtölteni, hogy az kellőleg fölmehesen. A vízben főtt tésztásoknál, mint metélt, csusza, makkaroni, galuska a vizet nem kell előbb sokáig forrni hagyni, mert az erejét veszti és a tésztás nem lesz oly kérges.

A zsírból, vajból süített vagy rántott tésztásoknál nem kell az egész mennyiséget egyszerre venni, mert a zsír megbarnul és erejét is veszti, hanem néha frisset kell utána tenni, ezt különösen nem szabad a fánknel elmulasztani. A kisültet a zsírból itatós papírra vagy vékony kenyér-szeletre kell rakni, hogy a zsír lefolyjon, és melegen megczukrozni. A rántott alma-szeleteknél, meggy, szilvánál stb., a tésztába, hogy az jó ropogós legyen, egy pár csepp finom saláta-olaj tétetik, különben is a tésztához vett tojás-fehérnye mindég habbá veressék, ez által nem szí magába annyi zsírt.

SZ. CH. AUGUSTA.

H Á Z I K O R.

Kerti teendők — Julius.

A tavasz a naptár szerint búcsut vón, beköszönt a nyár forró sugarival; a már rövidülő napok, az aranyosodó kalászkok, az aratók serege, mind, mind, arra int, hogy iparkodjunk élvezni, felhasználni, télre is elrakni a nyár gazdagon adakozó kerti adományait. A kiszedett kora burgonyák helyébe őszi répát lehet plántálni; a hagymák, mogyoró-hagymák a földből kiszedetnek és szárításra a padlásra tétetik. Téli és őszi retket kell vetni. A borsó-ágyakba késő kél, kalaráb, kartifolia-palánták ültetnek; őszi paraj (Spinat) meg sárga répa is vetendő. A száraz borsó-hüvelyek a napra tétetik, a magnak hagyott ugorkák alá cserép- vagy üveg-darab tétetik, hogy előbb megérjen; a zeller legalsó két, három levele lefosztatik, hogy a gumók nagyobbak legyenek, ha az idő száraz, a zellért nagyon

kell öntözni, különben apró marad, és többször alsó leveleit leszedni. A dinnyéket is cserepekre vagy tégladarabokra kell rakni és úgy intézni, hogy a nap sugarai ráhassanak.

Az elvirult rózsacsomókat le kell vagdálni, dugványokat csinálni, szemezni, erre eső utáni borús napok a legjobbak.

A szironták (Ranunkel), anemonák gumói és más elvirult növények hagymái kiszedetnek a földből, és helyökbe őszi rózsá, linum, viola, rezeda, nebánt virág tétetik. A verbénák, hortenziák, pelargóniák most legerősebbek a dugványokra, melyeket árnyas helyen jó homokos földbe vagy is csak homokba, mely egy faládácában van, lehet dugványozni, fölébe üvegdarabokat vagy egy öreg ablakot lehet tenni, ha meggyökereztek, kis cserepekre ültetnek át gondo-

san; az új cserepeket nem jó hozzá venni, de ha el nem kerülhető, úgy azokat előbb egy-két napig vízben kell hagyni, mert különben a földből a növénynek szükséges nedvet és tápot a cserép magába szívja és a növény elsorvad.

A ki a kedves rezedát téli napokra is akarja birni, vessen julius közepe táján 4—5 hüvelynyi magas cserepekbe 20 mag szemet, hintsen könnyedén reá kis homokos földet és tartsa árnyas helyen, hol nagy esőnek nincsenek kitéve, ha a

plántácskák már kikeltek és kissé megnőttek, a leggyöngébbek kitépetnek, úgy hogy csak 5—6 szál maradjon meg. A ki pedig a rezedából fácskát akar növelni, az a cserépben csak egy a leg-erősebb plántát tartsa meg, törje alulról mindég a hajtásokat le, hogy csak koronája maradjon, a keletkező virágokat is le kell mindég csipni, hogy az erő a növényben maradjon, harmadik évben a fácska kinőtt szép, erős, és akkor rajta lehet sőt kell a virágokat hagyni.

Gőzben főtt cseresznyék. Szép, fekete, hosszukás, szívforma cseresznyék gondosan ki lesznek szedve, ha nem mindjárt a fáról kaphatók vízzel le kell öblíteni, egy tiszta abroszra szét rakni, hogy száradjanak, a száruk vagy leszedve vagy rövidre levágva, a szokásos üvegek kimosatnak, kitörültetnek és a gyümölcs bele tétetik. — Egy font czukor három messzely vízben főzetik és félig kihülve a cseresznyékre lesz öntve, a gyümölcs a vízzel együtt csak az üveg torkáig érjen. Az üveg nyílása egy tiszta vászon darabbal és reá ökör-hólyaggal szorosán bekötetik. A marha-hólyagot pótolja a disznó-hólyag is, de papirost is lehet venni, csak nem a gyöngge géppapírból, mert ez nem elég tartós. Az üveg szárára egy darab papír tétetik, rája nedves rongyarab mézga-csirizzel megkenve s fölébe ismét papírdarab és jó léghellenesen be lesz kötve, ezen két módon kívül még ajánlható az ugynevezett növénypapír (Pflanzenpapier), mely nagyobb papírkereskedésekben kapható; ez meg lesz nedvesítve és kétszeresen az üveg vele megkötve. Ez utolsó módot tapasztalás után is egészen észszerűnek ajánlhatom. A főzés kétféleképen eszközölhető: először az üvegek vagy egy hozzá való vaslábasba, mely körülbelül 12—14 hüvelynyi magas, vagy fazekakba, melynek fenekére egy rongy vagy pár réteg papír rakatik, helye-

zendők, a lábas vagy fazekak hideg vízzel töltetnek meg; a viz az üvegek torkáig érjen, s a tűzön hagyatnak mindaddig, míg a gyümölcs az üvegben forrni kezd, erre jól kell figyelni és 6—8—10 perczig kell szüntelen forrni hagyni, azután a tüztől elvenni, letakarni és a vízben hagyni, míg kihült. Másodsor: a sütő csőbe egy bele illő deszka tétetik, melyre az üvegek sorban helyezendők, az üvegekre, hogy a hólyagok meg ne repedjenek, egy nedves rongy vagy több réteg papír tétetik, épen úgy a papírral bekötöttekre ismét papír tekertetik, hogy a bekötésre használt papír ne pörkölődjék meg. A cső ne legyen forró, de annyira meleg, hogy a gyümölcs jól forrjon. Főzés után, ha a tűzhelyben a tűz eloltatott, a cső erre legalkalmasabb. — Az itt mondottak minden gőzben főtt gyümölcsre alkalmazók és a jövőben adandó befőzési különféle rendelvevényeknél erre hivatkozom. — A meggyel úgy kell bänni, mint a cseresznyével, csak hogy 1 font czukorra 1 itcze viz vétetik.

Cseresznyék pálinkába. 1 messzely kiszajtolt friss málnalé, 1 itcze jó palinkával, 1 $\frac{1}{2}$ font czukorral összevegyítettetik, ha a czukor elolvadt, az egész egy üvegbe töltetik, és bele annyi fekete, a szárról leszedett cseresznye rakatik, hogy a lé azokat elföldje, az üveg hólyaggal bekötetik és száraz, hűvös helyen elteendő.

T A R C Z A.

IRODALMI UJDONSÁGOK.

Ujabb beszélyek. Irta Bajza Lenke. Két kötet, ára 2 frt. — Tartalmazza a következő czimü beszélyeket: Egy kis félreértés. Két Mária. Fekete szemek. Két hölgy szerelme. A költő gyermekei. — Kegyes olvasónőink lapunkból ösmerik e kedves beszélyek néhányát — azért csak annyit jegyzünk meg, hogy az „Egy kis félreértés“ — és a „Fekete szemek“ a szellemdús

szerzőnő elősmert legjobb beszélyei, egyszersmind a magyar e nemü irodalom maradandó gyöngyei közé számíthatók. — A kiállítás elegantiájához képest ára is példátlan olcsó.

Sajóvölgyi eredeti népmesék. Össze- gyűjtötte Merényi László. Két kötet. Ára 2 ft. — Tartalma: Az ólombarát. A török zultán fia. A jó fiú. A világul szaladt szegény ember. Az aranyfogu testvérek. A hazug és a szót szóra mondó. A vitéz szabó. A mészáros legény. Az

obsitos. A számlálhatlan sok juh. A szegény aszszony. Szép Miklós. A három kalmárfi. A kilencz. A szegény ember és a varjak királya. A keresztleány. Brúgó, az ördög. Tilinkó.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Junius 5. Jó barátok. Sardou vigjátéka. Vásár előhete és lóverseny daczára — gyér közönség.

Junius 6. A tévedt nő. (La traviata) volt hirdelve, de a vendégművésznő hirtelen roszullete miatt elhalasztatván, helyette: Az elizondoileány és Fortunio dala. Operettek.

Junius 7. A szigetvári vértanúk. Szomorujáték.

Junius 8. A színház zárva volt.

Junius 9. Tündérlak Magyarhonban. — Bognár Vilma elragadólag énekelt, s néhány olyan hangot vágott ki, melynek erejét, ifjui üde báját operánk primadonnái is megirigyelheték; — azonban ez rendes dolog, s ha bár ismételtető tapsviharra ragadta is a közönséget, mégis ez előadásban az újat, a váratlant és „különös“-t nem az ő szokottul kedves éneke, hanem — Korceknek egy sikerült magyar levassoriádja képezte. A karban ugyanis mint közénekes a falusi kántorok czikornyás, nevetséges énekmodorát annyira sikerült neki parodizálni, hogy — a mi egyes kardalokkal, ki magánrészüln egy tagot sem énekel, vajmi ritkán történik, — a közönség őt rögtön külön kihíttá, a mi egyszersmind örvedetes jele karzati közönségünk műértelmének s gyors fogékonyságának. Általában most a közönség epedni látszik a parodiák, bohózatok után, de írónk, s kivált fiatal óriásaink mind csak Shakespeare akarják levágni, és pedig nem is előbb a vigjátékban, hanem egyenest és azonnal a tragédiában.

Junius 10. A tévedt nő. Verdiaek génialis, kedves operája, melyet ugyan komoly műjogosult zeneitész előtt veszélyes dolog dicsérni, azonban ezek boszujára a nagy világ mégis mohón ízlelni bátorkodik. — Elég az hozzá, hogy Artôt Desidéria k. a. mint énekes és színésznő, ebben tündököl tán legmagasb délpontján művészetének. Okulhatnak példáján operásaink, a kik örökké csak egy, tudniillik a maguk egyéniségében játszanak jó és rosz, boldog boldogtalan színműi jellemet. Főuraink számos, igen díszes koszorúszórtak lábaihoz a kitünő művésznőnek, a közönség általános üdvözlő zaja közben. Hanem — mi ez mind a tenger sima arcához képest?! — akarók mondani, ahhoz a rettenetes orkánhoz képest, mely akkor fog kitörni, midőn a kedves művésznő Hunyadyban Gara Mária-t fogja énekelni — mint már előre dicsértetni hallók — tiszta magyar kiejtéssel? Ez próbája lesz színház-épületünk bizhatós erejének s tartósságának.

Junius 11. Bánk bán. Katona szomorujátéka. Egressy a czimszerepben nagyon hű akart lenni a magyar jelleghez, azonban nem sikerült neki eléggé fenséges lenni, mit e szerepben nemcsak a cselekmény természete, de a játszott személy magas rangja is követel.

Junius 12. A tévedt nő. Teli házban, még a multkorinál is nagyobb tetszéssel.

Junius 13. Egy szegény ifju története. Francia dráma.

Junius 14. Párisi adós. Eljegyzés lámpa fénynél. Csekély számú nézőség.

Junius 15. Hunyady László. Artôt Desirée föllépte, általános bérletszünettel. — A színház ugyan nem dőlt össze, de bizony — összedőlhetett volna a fülethasogató éljendörgelmektől, melyekben a teljes számú közönség Gara Mária személyesítőjének szép magyar éneke általi elragadtatását kifejezte. Kétségkívül még néhányszor fogjuk e szerepben üdvözölhetni a t. művésznőt.

Junius 16. A nőuralom. Pályanyertes vigjáték Szigligetitől.

PESTI HIREK.

— Császár Ő Felsége a budai tűzkárvalottaknak 1200 ftot ajándékozni kegyeskedett. Pálffy Mór helytartó ur 100 ftot adott.

— Nemzeti színház igazgatósága művezetői (Tallérossy Zebulon szerint műveszedtetői) állomásra csődöt hirdetett — 2100 ft évi fizetéssel. — A folyamodók tartoznak születéshelyük, életkoruk, nyelvismeretük s egyéb állapotjukon kívül szakavatottságuk adataival ellátott aláíratos folyamodványukat f. évi szeptember hó 12-ig a nemzeti szính. igazgatóságához benyújtani. Ez alapon kinevezendő művezető arczképére méltán kíváncsiak lehetünk, de reméljük, hogy arra nem is fognak soká várni bennünket szorgalmas és előzékeny képes lapjaink. Kakas Márton már találgatja az új országos nevezetesség legvalószínűbb minéműségét. Talán — ugymond — egy-egy sedátus öreg ur; valami nyugdíjazott tisztartó; majd egy jámbor francia nyelvmester, kinek nincsenek órái a városban; vagy egy vidéken megbukott kávé; tán egy pár vándor színigazgató is; a kik mind jól el vannak látva a nationaléről, himlőbeoltásról, csendes magukviseletéről, német, deák és tót nyelvben való jártasságukról való bizonyítványokkal; a mi pedig a szakavatottságot illeti, ugyan kérem! ki ne volna szakavatott? hiszen csak azt kell tudni az embernek, hogy a komédiások férfiszerepeket, az aktriszok pedig asszonyféle szerepeket játszanak, s hogy este ki kell magát valamennyinek pirostitani, a többi azután magátul megy. Beletanul abba az ember. Egy hét mulva még azt is

fogja tudni az új művezető, hogy a szinpad alatt keresztül lehet járni; sőt még olyan is akadhat, a ki első látásra rájő, hogy a courtinákat nem kell belülről is kifesteni — stb.

— A lánchidtéren felállítandó Széchenyi-szoborra eddigelő 75 ezer forint gyűlt egybe, mely összeg a takarékpénztárban letéve kamatoz.

— A budai ráczvárosban, a gellérthegy lejtőjének élén, mult héten tűz támadt s 36 kisebb ház, többnyire szegény embereké, pár óra alatt leégett. Állítólag e házak nagy része biztosítva van a magyar társaságnál.

— A pesti városház egy emelettel meg fog nagyobbítani.

— A rudas fürdő sétányán szerdán esténként hat órakor zenészetű zárt körű összejöveleket tartatnak, a hol egyszersmind alkalmas táncz helyiség is lesz rögtönözve a tűzvérű fiatalság számára.

— A császárfürdő jelen állapota is egy újabb adatot szolgáltat azon régi igazsághoz, mely szerint a nagy közönség legtöbbször nem a lényegét, a belsőt, hanem inkább a külsőt, a színelgeket veszi tekintetbe, s a szerint irányozza részvétét, legtöbbször persze saját kárára. A császárfürdő ugyanis jelenleg hasonlíthatlanul jobb állapotban van, mint évekkel ezelőtt, midőn még sem asványgőzfürdője, sem nagyszerű női és férfiuszodái nem voltak, — és mégis, kevesbé van látogatva, mint bármikor. Mert a jelenlegi bérlő az intézet valódi értékének felsőbbségében bízván, nem folyamodott azon módokhoz, melyekkel nálunk a hírt csinálni, a nagy zajt előidézni szokták. Így állván dolga, jelenleg sem valami üres, hanem valódi reál módhoz folyamodik, hogy közönségét megszorítsa, tudnillik, az árakat leszállítja, és pedig következőképen: egy gőzfürdőért 80 krról 60 krra, egy kádfürdőért az első emeletben 40 krról 30 krra, egy kö- vagy török fürdőért a nagy gyógyudvarban 40 krról 30 krra.

— A bérkocsisok árszabálya következőképen van hatóságilag megállapítva. Egy egész napra reggeli 7 órától esti 9 óráig 6 ft. 30 kr; félnapra reggeli hét órától déli 12 óráig, vagy d. 2 órától esti 9 óráig 3 ft. 15 kr. Óránkint: egy félórára vagy kevesebbre 50; egy órára 1 ft., minden következő óráért 80 kr; a várba, Krisztina-, rácz-, vízi városba és az országútra 2 ft.; az Ujlakra, és Ó-Budára 2 ft. 20 kr; a budai pályaudvarig a bel- és lipótvárosból 1 ft. 50 kr; a Teréz-, József- és Ferenczkülvárosokból 2 ft. A városligetbe, időzés nélkül és vissza 1 ft. 20 kr; a temetőbe és vissza utolsó tisztességtétel alkalmával 1 ft. 65 kr. Hid- és alagutpénz a felek által fizetendő.

— A második lóverseny legnagyobb díját a Károlyi István-félt, mely összesen mintegy 8000 ft. összegre rugott — megint hg Eszterházy Pál „Lady of Lake“ nevű lova nyerte, mely mint az első versenybeli császárdíjnak is

nyertese, ez idei lóversenynek — a négy lábuak közt — főhőse volt — s mint halljuk, már fényképben örökítve is van a derék állat. A többi kisebb díjakat a szokott nyerek, — Kinsky, Hunyady, Batthyányi stb. grófok nyerték.

— Horváth Vilma, kinek egy — alkalmasint első — beszéye lapunkban is jelent meg, „Raoula“ czimű regényre hirdet előfizetést, mely egy kötetben f. évi augusztusban fogna megjelenni.

— Csákvári gr. Eszterházy Pál házat épített a kalap-utca sarkán, s hir szerint abban állandó lakosa leendő fővárosunknak.

— A buda-triesti kéjvonat f. hó 19-én este nyolcz óra után volt indulandó a budai pályafőtől. Kivánatos volna, hogy egy ily olesó vonat Páris—Londonba is indulna Pestről — vagy már ez csak Bécsből volt lehetséges? . . .

— Sterio Károly, egyik jobb nevű festőnk, 40 éves korában mult hetekben, itt Pesten, elhunyt.

— Gróf Apponyi György országbíró úr, családjával együtt a nyarat Budán a Krisztinaváros negyedben fogja tölteni. Nagy vigasztalás azoknak, kik fürdőre nem mehetvén, emiatt magukat boldogtalanoknak éreznék.

— Mayer fényképész a terézváros negyedben három emeletes házat épített. Barabás akademiái festőnk pedig, elhagyván ecsetét, az úri és korona-utca sarkán minden eddigiéknél nagyobb szerű fényképészeti műtermet állított. Ez most igen hálados kereset. Talán majd megkívánja egy-két irodalmi szerencsevadász is, és megszabadul tőlük az olvasó közönség.

— A fogbajokban szenvedők érdekében méltónak tartjuk figyelmeztetni a közönséget, miszerint igen tisztelt hazánkfia, Zsigmondy Adolf ur, a bécsi közkórház fog- és műtőfőorvosa (opérateur), a jelen fürdőidény pár hetét a császár-fürdőben töltendi, hova e hó 20-ka körül érkezend meg. Minden fogbajokban szenvedőket figyelmeztetjük, a székváros ezen legjelesebb fogorvosai egyikének rövid jelenlétét felhasználni. Egyébiránt még kegyes olvasónőinknek, kik szép fogait megtartani ohajtják, ezuttal s egy füst alatt figyelmökbe ajánlhatjuk a mult évi „Nővilág“ 21-ki számában a „Fogkitöltés hasznáról“ irt cikket; a melyben a fennevezett főorvos úr nevével is találkoznak, mint kinek lelkiismeretes eljárását azon számtalanok dicsérik, kik jótékony ügyességét mint fog- és műtő-orvosét igénybe vették.

V I D É K.

— (Herczeg Odescalchi) Arthur eljegyzé Lo-Presti Eugenie báróhölgyet; ugyszintén krasznahorkai gróf Andrássy Aladár e hó napjaiban vezet ioltárhoz Pozsonyban báró Wenckheim Leontinát. Az ég áldása rájok!

— (A miskolczi polgári kaszinó) e hó elején ülte meg fönállásának 25-ik évfordulóját. Ugyanekkor lepleztetett le ott dicsőült Széchenyink mellképe.

— (Honleányok adománya.) Több székesfehérvári honleány elhatározá 100 aranyat gyűjteni a pesti orvos-növendékek segély-egylete számára, s már 50 aranyat az illető helyre be is küldöttek.

— (Keserű viz-forrás.) Szegeden a kalvária-utczában kútásás alkalmával keserű viz-forrásra akadtak, mely hasonló a budai Erzsébet-forráshoz. Tulajdonosa nemsokára kereskedésbe fogja bocsátani.

— (Lisznyai Kálmánt) a sárospataki főiskola ifjuságképző-társulata tiszteletbeli tagjául választá meg. Ugyanezt tette már régebben a sopronyi és pápai képző-társulat is.

— (Nagy-Kállón) H. P. zemplénmegyei rendelkezés alatti hivatalnok a város mulatóhelyén kötél által vetett véget életének, — nőt és hét árva hagyván maga után. A szerencsétlent neje már többizben megakadályozá öngyilkossági kísérleteiben.

— (Öslénytani tárgyak.) Sook határán, Nyitra vármegyében, E. J. ottani földbirtokos egy nagy mammuth-fogsort, — Trencsén vármegyében pedig Ledniczen A. S. ur tengeri csigákat talált kövesült állapotban.

— (Vakmerő rablók.) Kőcse helységbe nem rég esti 7 óraker öt, jól fegyverzett rabló nyomult, kik a falu közepén lakó K. M. vagyonos izraelitát házában megtámadván, arany-, ezüst-és bankjegy-értékétől megfosztották. A lakosok összeszaladtak, s véletlenül néhány zsandár is vetődván arra, a rablókkal valóságos viadal fejlődött ki. Ezek azonban sértetlenül, zsákmányukkal együtt odább állottak. Hat földmives és két zsandár megsebesült, a helység birája pedig mel-lén veszélyes lövést kapott.

— (A lévai kaszinó) a Kisfaludy-társaság alapító tagjainak sorába lépett.

— (Jótékony hangverseny.) A nyitra-megyei Bajmócz helységnek tüzvész által károsult lakosai fölsegélyzésére herczeg Odescalchi Gyula a történetileg nevezetes ős Bajmócz-vár nagy termében előkelő műkedvelők közreműködésével hangversenyt rendezett, melyet vidám lakoma és dalidó követett. Ez alkalommal bejött összegből 24 család közt 280 frt osztatott ki. A hangversenyen nemcsak Nyitra, de a szomszéd Trencsén és Turócz vármegyékből is igen sokan voltak jelen.

— (Temesvárott) a nemrég odajött dr. Kohn Lipót főorvos az utczán keresztüllöve találtatott. Pénze és gyűrűi el voltak rabolva. — Az orvosi látletet azt erősíti, hogy lövés által ön-maga vetett volna véget életének.

V E G Y E S.

— (Éneklő hangszer.) Egy atzgersdorffi orgona-készítő oly műszert talált föl, mely az emberi hangot a legtökéletesebben utánozza, s több ismeretes dalt énekel. E hangszer működése szemtanuk állításai szerint, bámulattra ragad. A londoni világtárlaton ki fogják állítani, s egy londoni ügynök Viktória királynő számára már meg is rendelt egy példányt.

— (A londoni világkiállítási palota) egyike az ujabbkor legesodálatraméltóbb épületeinek, s ha ezen óriás nagyságu s a legapróbb részletekig fényes palotát végignézzük, alig hihetjük, hogy oly rövid idő alatt készült el, mintha tündérek rakták volna. E kiállítási palotát T o w k e építé; a főépület hajójának hossza 800 lábnyi, magassága 100, szélesség pedig 50 lábnyi. Kiváló figyelmet érdemelnek az üvegkúpok, melyek üvegtábláit vas foglalja össze; e kúpok átmérője 160 láb, tehát nagyobb, mint a római Sz.-Péter templom kupjái, magassága pedig 250 láb; tetejéről, minthogy lépcső vezet föl, a leggyönyörűbb kilátás nyílik.

— (Egy kölni kereskedő) azon szerencsétlen gondolatra jött, hogy elhanyagolva szépen jövedelmező üzletét, az örökmozdony föl-találásán törje fejét. Szünteleni és eredménytelen törekvései közben egészen levert kedélyü és kétségbe esett lón, minek az lett vége, hogy egy szép reggelen boltjából kimenve a Rajnának tartott, hol zsebeit tele rakván kövekkel, a hullámokba veté magát. Szándoka kivitelében azonban két hajós megakadályozá, kik az akarátja ellenére megsza-badítottat a polgármester elé vivék, kinek azt monda, hogy ő uszni tudván, csak fürödni akart. — Innét egy rendőr vissza akará kísérni, de midőn újra a folyam partjához értek, az életúnt kereskedő fellökvén kísé-rijét a habokba ugrott, melyek aztán el is temették.

— (Bécsben egy férj) váltóadósság miatt be hagyta záratni nejét, s kiváltását csak akkor eszközlé, midőn a hűsön ülő delnő mindenképen biztosította, hogy ezentúl nem fogja családját könnyelmű adósságaival megrontani.

— (Commodore Nutt.) A törpék legkisebbje Nutt György Washington, született 1844. év april 2-án Manchesterben. Atyja igen tekintélyes farmer volt, s a Commodore kitünő nevelésben részesült, több nyelvet beszél, s mint valódi gentlemanhoz illik, szokott lovagolni, vadászni és halászni, — kicsisége majdnem hihetetlen; hozzá hasonlítva minden más törpe, óriás. General Tom Thumb, ki eddig a törpék törpéje vala, még 18''-kel magasabb, mint ő. Legutóbbi látogatása alkalmával több perczig szótlánul tekintte le a kis rokonra, s végre felkiáltott: „Commodore Nutt! You are ake haridest Nutt Jever heard of!”

— (Jámbor ohajtás.) Egy ötven évnél többet számláló szellemdus udvarhölgy bizonyos tár-

saságban e szavakra fakadt: „Mennyire irigylem Kurhessen sorsát!“ — Midőn kérdék: miért? — így felelt: „Én is szeretném 1831. alkotmányom visszaállítását.

— (1800 éves szünet.) A pompeji amphitheátrumban — hol a Vezuv általi ismeretes elpusztítás alkalmával épen színi előadást tartottak — nem rég ismét színházat nyitottak meg, melynek igazgatója, Antonio Langini, a következő hirdetéssel kérte a közönség pártfogását: „A pompeji városi színház a legközelebbi vasárnap az „Ezred leányával“ megnyitattik, miután Quintus Marcius igazgató ur alatt utoljára a „Trójai nők“ szomorujáték Senecától, adatott benne elő, s azóta 1800 éven át fel vala függesztve. Ezért kérem a magas nemességet és tisztelt közönséget, hogy az elődöm iránt nyilvánult jó akaratot reám is terjeszszék ki, a ki is teljes erőmből azon igyekszem, hogy repertoíromat az övéhez méltó változatosságuvá állítsam össze.“

— (Vallomás szerelemből.) R. asszonyt tetemesen meglopták. A gyanus egyének, kiket húsre tettek, makacsul tagadtak mindent, míg végre a szerelem egy ifjut vallomásra ösztönzött. Ugyanis ennek kedvese szintén el volt zárva, még pedig ártatlanul; hogy tehát őt kiszabadítsa, a törvényszék előtt mindent fölfedezett és bevallott.

— (Föléledt halott.) Egy ünnepély alkalmával a prágai vártemplom öreg előénekese hirtelen roszul lesz és életjel nélkül omlik össze. Nem sikerülvén őt magához téríteni, holtnak vélték, s a halottak kápolnijában kiterítették. Éjjel azonban felocsudott, s rángatván a harangot követelte, hogy bocsássák haza, mert egészen jól érzi magát, — ki is gyorsan lakására sietett s azóta ép egészségnek örvend s még késő estig is el-elidőz egyik vagy másik étteremben.

— (A japáni követek) meglátogatván a párisi állatkertet, mindent egész komoly flegmával megszemléltek. A többi közt mutattak nekik ugynevezett japáni tyukokat, s várták, hogy miként nyilatkoznak földieik felől. Minthogy azonban semmit sem szóltak, a tolmács megkérde őket, ha ismerik-e ezen állatokat? mire felelék: „Mi japánok ismerjük az ilyen fajta tyukokat, a mi országunkban is léteznek, és minálunk hollandi tyukoknak nevezik.“

— (A praktikus angol nemzet) nemesak iparczikkei által akarja a világottulszárnyalni, hanem azt is ki akarja vinni, hogy hölgyeit is megillesse a szépség koszorúja. A világkiállításra erre is nagy figyelmet fordított. A világ minden részéből összesereglett vendégek számára frissítő, vagy felüdítő helyről is gondoskodott a rendező bizottmány, hol szebbnél szebb hölgyek teljesítik a szolgálatot. A comité erre pályázatot hirdetett, és 4000 jelentkező nő közül 200-at szemelt ki e célra

kik között 80 százalék fekete haju és a legszebb barna. Ezen fogás által Angolország azon világszerte elterjedt balhiedelmet akarja lerontani, mintha a világ nagy anyavárosában csupán szőke nők volnának. Közhiedelem szerint pedig a szőke a szépség fogalmán kívül esik (???), tehát a brittek a körből nem akarnak kimaradni és itt már maguk kívánják az annexiót!

(Amerikai fogás.) Hülsemann washingtoni osztrák követhez gr. Schweinitz-Craim név alatt egy fiatal ember jött és iratokat mutatott elő, melyekkel bebizonyítá, hogy ő egy főherceg segédtszije, most pedig engedélyt nyert az amerikai háboruban részt vehetni. A követ a fiatal embert az elnök- és miniszterekhez bevezeté, s közbenjárására a tisztí törzskarhoz lőn beosztva. Ez alkalmazásban nagy háztartást vitt, fényes lakomákat adott, s termeit tábornokok, követek s a legelső tekintélyek látogatták, — Hülsemann úrtól pedig 16,000 dollárra szóló záloglevelet csikart ki, melyre jelentékeny kölcsönt vett föl. — Végre kisült, hogy a fiatal ember nem gróf, hanem közönséges csaló, — de midőn el akarták csipni, már csak hült helyét találták, minthogy szerencsésen elillant, hagyván emlékül rengeteg adósságot.

— (A steislingeni) lelkész nem nagy kedvelője a színészetnek. A helység műveltebbjei ugyanis színi előadást terveztek, melyre egy Muschani Crescentia nevű leányka is ajánlkozott, ez azonban a lelkésztől előadás előtt következő sorokat kapott: „Muschani Crescentia színésznőnek Steislingenben. Tudomásul és követésül. Mig én lelkész leszek a községben megtiltom, hogy az egyházi menetekben és temetésekben részt vegyen olyan leány, a ki színésznővé aljasítja magát. Ha Muschani Crescentia annyira szemtelenkednék, hogy a többi leánynyal megjelenik: elhiheti, miszerint érdemlett megszégyenítettését és elüzetését el nem kerülendi! sat“ — Annak a tisztelendő urnak ugyancsak fura fogalma lehet a színészetről!

Jelen számunkhoz mellékelt mintarajzunk magyarázata.

1. Szegélyzet, széles és keskeny sujtással, két színben, például sötét és világoskékben varrva. 2. Zsebkendő sarok O. A. betűkkel. 3. Gyermekvankos rajza. 4. N. T. betűk, hímézve. 5—6. Gallér és kézelő francia himzésben. 7. Alsó szoknya szegélyzet. 8. Zsebkendő sarok, melybe név előbetű himzendő. 9. K. L. 10. S. T. egymásba öltve. 11. Gyermekcipő, fehér piqueből sujtással, lehet cachemirből is selyem sujtással vagy aranynyal bevarni. 12. Zsebkendő sarok L. C. betűkkel. 12. Nő-ing előrésze. 13. M. S. egymásba öltve.

— (Iparlovag.) Bizonyos tanyai lakoshoz beállít egy idegen úr, üdvöletet hozva a gazdának katonafiától, s biztatja egyszersmind, hogy most 200 pfrttal kiválthatná gyermekét. Az atya ráhagyván magát beszélni, beviszi Sz—re a pénzt az idegenhez, ki vendéglőben volt szállva; az átveszi a pénzt, boritékba rejti, s az atya előtt levelet ír, melylyel az összeg elküldendő lesz, s még a nedves írást átnyújtja beporozás végett. E pillanatot használván az iparlovag, a boritékból ügyesen kicseni a pénzt, s helyébe üres papiros darabokat tesz. Most a levelet bepecsételvén, átadja az atyának, hogy várja meg, míg némi apró dolgát elintézi, minthogy a levél föladására ugyanis korán van. Az atya vár sokáig, de hiába, mert az idegen nem tér vissza; végre megunván a dolgot, feltöri a levelet, s az üres papir darabokat látva, most veszi észre, hogy megesalattott.

— (Nestroyt,) a bécsiek kedvelt komikusát, Grácban halálos szélhűdés érte. Temetése nagyszerű volt; a koszorúkkal megrakott koporsót a währingi sirkertbe nagyszámú közönség kíséreléssel, szépen volt képviselve a drámai művészet és irodalom. Az ut, melyen a menet haladt, tömve vala kíváncsi nézőkkel. — Nestroy 300,000 forintot hagyott maga után.

— (Troy város) Amerikában a mult hó közepén borzasztó tüzvésznek volt színhelye. A kárt két millió dollárra becsülik. Több emberélet is áldozatul esett.

— (Veszélyes verseny.) Renz Lipcse mellett Gohlis falunál kocsiversenyt rendezett, mely csaknem gyászosan ütött ki. Miután ugyanis Loisset versenytársait legyőzte, a célon túl meg akarván állítani lovait, de ezek vágatva rohantak tovább és a pályatért még vagy háromszor körülfuták. Daczára nagy erejének, Loisset, nem bírta megállítani lovait, s a gyepőlőszárak már véresre vagdalák kezeit; erejét lankadni érezvén, segélyért kiáltott, azonban igen csekély kísérletek tettek a kocsit megállítására, s Loisset most a nézők hurrah! kiáltásai közt kiugrik szerencsésen a kocsiból. De a nekivadult ménnek feltarthatlanul rohantak odább, a fölállított gáton is áttörve. A nézők helyzete a legveszélyesebbé vált, — midőn hirtelen egy fiatal amerikai előre ugrik, egyik kezével a ló hevederébe kapaszkodik, a másikkal pedig a zablát ragadja meg. Néhány lépésnyire hurczoltatott ugyan, de aztán sikerült a tüzes állatokat megállítania. Képzeltető a tetszés-zaj, mely a fiatal amerikai bátorságát jutalmazá.

— (A londoni kiállítás) svajczi osztályában egy, órákkal telt szekrény veszett el. Az angol rendőrség 24 óra mulva már fölfödözött beállók néhányat, s a vevők egyhangulag egy ifju

svajczi mérnököt, ki a kiállításnál alkalmazva volt, mondtak tolvajnak. Ketten meg is esküdtek rá. Későbbben kisült, hogy a tolvajok egy, a mérnökhez egészen hasonló egyént kerestek, hogy így a rendőrséget félrevezessék.

— (Az utolsó tétel.) A homburgi fürdő híres játékasztalainál egy főrangu orosz delnő minden pénzét elkártyáztván, kétségbeesésében magát föbe lötte.

— (Derby-verseny.) A jelenleg Londonban időző idegenek nagy száma folytán, a Derby-versenyre oly roppant sokaság özönlött ki, mely messze túlhaladja a közönséges éveken nézők számát. A ló, mely 33 pályázó elől a győzelmet elnyeré, Snewing ur „Caractacus“-a, mely a pályadíj-összegezen felül, mely csak 70,000 frankból állott, még a fogadások folytán 500,000 frankot nyert gazdájának.

— (Kozákbetegség.) Königsbergben egy orvoshoz beállít bizonyos lengyel zsidó, hogy betegsége iránt tőle tanácsot kérjen. Ő azt állítja ugyanis, hogy szívdobogásban szenved; — azonban az orvos megvizsgálván a különben egészségesnek látszó egyént, semmi jelenséget nem tapasztalt, melyből szívdobogásra lehetne következtetni. Kérdé tehát betegét, mikor szokott beállni szívfájdalma? „Ah! — sohajt a szenvedő — máskor mindég jól érzem magamat, de ha kozákat látok, szívem azonnal erősen kezd verni.“ — E szívfájdalom ellen az orvos természetesen nem tudott más orvosságot ajánlani, mint hogy az illető kerülje a kozákok közellétét, — ezen orvosságot pedig a beteg nem alkalmazhatá, minthogy az ő mestersége — a csempészet volt.

— (Népzendülés egy sirásó ellen.) Sheffieldben azon hír terjedt el, hogy a sirásó a holttetemeket bonczítani tanulmányokra használás végett el szokta adni. S valóban a sirkertben egy kiásott és megcsontított testet találtak, minek következtében nagy néptömeg tolt a hely színe, s ott látva a tényt, annyira felingerült, hogy a lelkész lakát szétrombolá, a sirásó házáat pedig felgyújtá.

— (A tiroli nagy földrengés.) A különböző helyeken tett kutatások nyomán kitünik, hogy e földrengés Bozenben kezdődött, s délről észak felé vette irányát, Pusterthalon és Kufsteinon keresztül egész Linzig, Felső-Ausztriában, mely tér befutásához nem több, mint 12 perczre volt szüksége. E földrengés különösen erős vala Pusterthalban és mellékvölgyeiben, ugymint Bruneck-, Welsberg-, Sillian-, Linz- és Windischmatreiben; sok épület, ezek közt a st-oswaldi templom, tetemesen megsérült.

Most jelentek meg **Heckenast Gusztáv** könyvkiadó hivatalában, s általa minden hiteles könyvárusnál, **Pesten Ráth Móránál, Budán Nagel és Wischánál** kaphatók

Ujabb beszélyek.

Irta **Bajza Lenke.**

KÉT KÖTET.

TARTALOM : Egy kis félreértés. — Két Mária. — Fekete szem. — Két hölgy szerelme. — A költő gyermekei.

Ára borítékba füzve 2 ft. 80 kr.

A KARTHÁUSI.

REGÉNY.

Irta **B. EÖTVÖS JÓZSEF.**

Czímképes kiadás, diszkötésben ára 3 forint.

Sajóvölgyi eredeti népmesék.

Összegyűjtötte **Merényi László.**

Két kötet. — Borítékba füzve ára 2 forint.

 Uj előfizetési hirdetés!

A VASÁRNAPI UJSÁG

és

Politikai Ujdonságok

1862. évi első félévi folyama június végével lejárván, tisztelettel kérjük t. cz féléves előfizetőinket, hogy előfizetéseiket idejekorán megújítani sziveskedjenek.

Előfizetési feltételek:

1862-ik évi második félévre postán küldve vagy Budapesten házhozhordva.

A Vasárnapi ujság és Politikai Ujdonságok együtt félévre
(július—december)

5 ft. — kr.

Csupán Vasárnapi Ujságra félévre (július—december)

3 " — "

Csupán Politikai Ujdonságokra félévre (július—december)

2 " 50 " ujp.

Tíz előfizetett példányra egy tiszteletpéldánnyal kedveskedünk.

A pénzes levelek bérmentes küldése kéretik

Pest, júniusban 1862.

A „Vasárnapi Ujság“ és „Politikai Ujdonságok“ kiadó-hivatala,
(egyetem-utca 4-ik szám alatt).

Pest, 1862. Nyomatott Landerer és Heckenastnál.